

Εὐθυμία Γιώσα

“Όταν πέρφουμε
ἀπὸ τὸ τρένο

Ἑορταστικοὶ κίνδυνοι

Μιὰ γιορτὴ δὲν εἶναι ποτὲ ἀκίνδυνη. Μπορεῖ, γιὰ παράδειγμα, ἓνα κορίτσι νὰ καεῖ ἐπιχειρώντας νὰ σιδερώσει τὸ φόρεμά του ἢ ἓνας ζωγράφος νὰ χάσει τὸ ἀριστερό του μάτι καὶ τὸ ἀριστερό του χέρι φτιάχνοντας πυροτεχνήματα. Τὰ μπαλόνια νὰ βαρεθοῦν νὰ εἶναι μπαλόνια καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ σκᾶνε ξαφνικά, πλὴν συντονισμένα. Τὸ γλυκὸ νὰ μὴ σερβιριστεῖ στὴν ὥρα του. Κάποιος νὰ ἀναρωτηθεῖ φωναχτὰ ποιὸς λείπει, νὰ μετρηθοῦμε καὶ τελικὰ νὰ διαπιστώσουμε ὅτι δὲν λείπει μόνο ἓνας, λείπουν πολλοί, λείπει ὀλόκληρο κλαδί ἀπὸ τὸ γενεαλογικὸ μας δέντρο, λείπει κι ὁ Ἄδὰμ μὲ τὴν Εὐά.

Περιττὸ μᾶλλον ν' ἀναφέρω ὅτι κανεὶς δὲν φαίνεται νὰ ἐκτιμᾷ τὴν παρουσία τοῦ φιδιοῦ καὶ τοῦ μήλου – κι ἄς εἶναι συννεπιῖς, κι ἄς ἔρχονται πάντα μὲ τὸ καλύτερο δῶρο.

Ἀπόπειρα ἐρωτικοῦ ποιήματος

Διαζύγιο καθὼς ἔχω πάρει ἀπὸ τῆ λογικῆ, λέω ὅτι θὰ ἴθελα κάποτε ν' ἀνήκω σ' ἓνα μοιραῖο δίπολο: «Χέρμαν καὶ Δωροθέα», «Πελλέας καὶ Μελισσάνθη», «Αἴντα καὶ Ρανταμέες».

Κι ἂν αὐτός, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ρεμβασμοῦ, μοῦ φαίνεται ἓνας τουλάχιστον ἀνόητος πόθος, λέω πιὸ συγκαταβατικὰ νὰ ζήσουμε μαζί, ἐγὼ κι ὁ ἄλλος, προστατευμένοι ἀπὸ τὴν κάψα τοῦ ἔξω κόσμου, δροσίζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ τὰ σώματά μας.

Κι ἂν αὐτὴ εἶναι, ἐκτὸς ἀπὸ ἀρκετὰ θερινή, μιὰ ἀρκοῦντως γλυκερὴ μεταφορά, λέω τουλάχιστον νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε μαζί, ἐγὼ κι ὁ ἄλλος, σχέδια ποὺ δὲν τὰ προσπερνᾷ ἡ ἀναπνοή.

Κι ἂν κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σίγουρος μὲ τὴν ἀναπνοή, γιὰ τὴ μιὰ ὑπάρχει καὶ τὴν ἄλλη σταματάει, τουλάχιστον λέω νὰ ὀχυρωνόμαστε σὲ λευκὲς ἀγκαλιές.

Κι ἂν τὸ λευκὸ ἔχει τελικὰ πολλὲς ἀποχρώσεις καὶ μὲ τὸν χρόνον κιτρινίζει, τουλάχιστον λέω νὰ εἴμαστε τόσο χαρούμενοι ποὺ νὰ ξεχάσουμε νὰ γράφουμε· ἀφοῦ οἱ λέξεις φαίνεται νὰ δείχνουν μιὰ προτίμηση στὴ θλίψη.

Προσδοκίες

Θὰ ἤθελα νὰ γράψω ἓνα ποίημα ἀνθεκτικό· παντὸς καιροῦ καὶ γιὰ κάθε περίσταση.

Νὰ κάνει βάρδια τὶς νύχτες μὴν τύχει καὶ ξυπνήσω ξαφνικά καὶ χρειαστῶ ἀναπνευστήρα.

Μὲ τὸν ἕναν στίχο νὰ καλεῖ σὲ βοήθεια καὶ μὲ τὸν ἄλλον νὰ κρατᾶ τὴν τελευταία ἀνθοδέσμη.

Χωρὶς ἐπιρρήματα, μ' ἓνα μόνο ρῆμα νὰ μὲ ὑπερασπίζεται ὅταν δὲν θὰ ἔχει μείνει ἄλλος κανεὶς πάνω στὴ γέφυρα, παρὰ μόνο ἐγὼ καὶ ἡ πτώση.

Θὰ ἤθελα νὰ γράψω ἓνα ποίημα τρυφερό.

Νὰ μοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά ὅταν κλαίω, νὰ μοῦ λέει: «Ἀαγῆς σημαίνει ἄθραυστος κι εἶναι ἀπλῶς μιὰ ὠραία λέξη, δὲν εἶναι γιὰ τὴ ζωή – μὴ συμψηφίζεις λεξικά καὶ πραγματικότητες», νὰ ἐπιμένει: «Νὰ σπᾶς μὲ σειρά προτεραιότητας, νὰ σπᾶς πρῶτα ἀπὸ ἀγάπη», νὰ ἐξηγεῖ: «Ὅλοι ὅσοι δὲν παραλείπουν, σπᾶνε».

Νὰ φεύγω κι ὅταν ἐπιστρέφω νὰ τὸ βρίσκω ἐκεῖ.

Νὰ φεύγω ξανά κι ὅταν ἐπιστρέφω νὰ τὸ βρίσκω πάλι ἐκεῖ, νὰ φιλοτεχνεῖ ἄλλη μιὰ ἀνοιξη.

Ἐσκηση αἰσιοδοξίας μπροστὰ στὸν καθρέφτη

Θὰ ἔρθουν μέρες δίκαιες. Θὰ ξυπνᾶμε σφυρίζοντας τὸ κοινό μας κουράγιο. Θὰ πίνουμε τὸν καφέ μας σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι γεμάτο τυχερὰ μπισκότα καὶ κατακτήσεις. Θὰ κλίνουμε τὸ «μαζί» σὰν νὰ ἴναι τ' ὄνομά μας. Θὰ γινόμαστε πράσινο χορτάρι, κόκκινα ἐλάφια, γαλάζιο κύμα.

Θὰ ἔρθουν μέρες ὁμορφες. Θὰ μάθουμε ν' ἀγαπᾶμε. Θὰ ζητήσουμε συγχώρεση ἀπ' τὶς μέρες ποὺ χάσαμε – λὲς καὶ μᾶς περὶσσεῦαν. Θὰ ξεχειλίζουν τὰ χᾶδια ἀπὸ τὶς χοῦφτες. Θὰ ρίχνεις νερὸ μὲ τὸ λάστιχο στὰ γυμνά μου πόδια, ἐνῶ θὰ ποτίζεις ἥλιους, βουκαμβίλιες, κατιφέδες. Θὰ ἐρωτεύομαστε μὲ τὴν καρδιὰ ξεκλειδωτῆ.

Θὰ ἔρθουν μέρες σπασμένες σὲ μικρὰ κομματάκια. Ὅμως ἐμεῖς θὰ τὰ κολλήσουμε ἓνα ἓνα καὶ θὰ τὶς φτιάξουμε ξανά ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιατί τότε θὰ ἔχουμε γίνει σοφοὶ καὶ θὰ πιστεύουμε στὶς μάχες.